

A báméskodók

Ennek az állatnak dobog a szíve!
S én a meleg testre hajtott füllel
szívesen meghallgatom,
a folyvást keringő s megújuló vér
mint lüktet és zakatol
folyóágyként visszatérő ereiben. S él!
Most még egymaga kóborol
a végtelen pillanat örök jelenében
ez az eleven szőrmebunda,
de én, az ember, már előre kihallom
a távoli percet, mikor majd
mint élőlény, gondosan összecsomagol,
szüntelen vergődést megunva,
felelősséget is leadva,
s friss lázzal továbbindulva
az ősfüves vándorúton,
mely magába folyton visszatér,
mégis mindig az újat nyújtja,
hogyan a vízesés kipergő részén
új társak csapatát toborozza útra,
kik mégsem újak, hisz ismerősök mind:
köztük leszünk mi is – te is, én is.
Mindenkit, kit kedvelt, önmagával elvisz,
minden ó barátot víg túrára elvisz.
A változás csak ennyi:
a túrát ezúttal nem ő vezeti
(így jut idő, hogy körülnézzon:
a vezetés csak mást terheljen);
ahogyan bennünk is elődök
milliói élnek elosztva sokfelé,
sziklában, fában, vizen s földön,
báméskodnak mindenfelé.

Olessák Róbert